

UOHSX001689A

Č. j. UOHS-R 178/2008/01-3289/2009/310/ADr

V Brně dne 18. března 2009

V řízení o odvolání, které proti rozhodnutí Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže č. j. S 222A/06-17514/2008/850 ze dne 27. 8. 2008 ve věci žádosti o zaplacení úroku z přeplatku na pokutě, tj. z částky 70.762.000,- Kč, podal účastník řízení – společnost **Toshiba Corporation**, se sídlem 1-1, Shibaura 1 – chome, Monato-ku, Tokyo 105-8001, Japonsko, zastoupený JUDr. Ivo Jandou, Ph.D., advokátem, se sídlem Praha 1, Na Příkopě 8, jsem podle § 50 odst. 1, 2 a 6 zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, ve znění pozdějších předpisů, na návrh rozkladové komise

rozhodl takto:

odvolání společnosti Toshiba Corporation, se sídlem 1-1, Shibaura 1 – chome, Monato-ku, Tokyo 105-8001, Japonsko, proti rozhodnutí Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže č. j. S 222A/06-17514/2008/850 ze dne 27. 8. 2008 ve věci žádosti o zaplacení úroku z přeplatku na pokutě, tj. z částky 70.762.000,- Kč, se podle § 50 odst. 6 zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, ve znění pozdějších předpisů,

z a m í t á.

Odůvodnění:

I. Průběh správního řízení a řízení před Krajským soudem v Brně

1. Rozhodnutím předsedy Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže č. j. R 059-070, 075-078/2007/01-08115/2007/310 ze dne 26. 4. 2007 (dále též „rozhodnutí předsedy“), kterým bylo ve vztahu k účastníkovi řízení potvrzeno rozhodnutí Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže (dále též „Úřad“ nebo „správní orgán prvního stupně“) č. j. S 222/06-3113/2007/710 ze dne 9. 2. 2007, byla společnosti **Toshiba Corporation**, se sídlem 1-1, Shibaura 1 – chome, Monato-ku, Tokyo 105-8001, Japonsko (dále též „Toshiba“) uložena pokuta ve výši 70.762.000,- Kč za porušení § 3 odst. 1 zákona č. 143/2001 Sb., o ochraně hospodářské soutěže a o změně některých zákonů (zákon o ochraně hospodářské soutěže), ve znění pozdějších předpisů (dále též „zákon o ochraně hospodářské soutěže“).
2. Společnost Toshiba jakož i ostatní účastníci správního řízení sp. zn. S 222/06 napadli rozhodnutí předsedy žalobami u Krajského soudu v Brně (dále též „krajský soud“). Dne 25. 6. 2008 vydal krajský soud rozsudek sp. zn. 62 Ca 22/2007, kterým zrušil rozhodnutí předsedy a věc vrátil k dalšímu řízení.

II. Přeplatek na pokutě

3. Právní mocí rozsudku krajského soudu, tj. ke dni 7. 7. 2008, vznikl účastníkovi řízení daňový přeplatek ve smyslu § 64 zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, ve znění pozdějších předpisů (dále též „ZSDP“), v celkové výši 70.762.000,- Kč. Výše uvedený přeplatek byl Úřad podle § 64 odst. 6 ZSDP povinen vrátit společnosti Toshiba do patnácti dnů ode dne nabytí právní moci rozsudku krajského soudu, tedy do 22. 7. 2008.
4. Dne 16. 7. 2008 vydal Úřad rozhodnutí č. j. S 222A/06-13997/2008/850 o vrácení částek tvořících přeplatek na pokutě účastníkům správního řízení sp. zn. S 222/06. V případě společnosti Toshiba tento přeplatek činil 70.762.000,- Kč. Uvedená částka byla odepsána z účtu Úřadu ve prospěch účtu společnosti Toshiba dne 21. 7. 2008. Proti uvedenému rozhodnutí podala společnost Toshiba, jakož i někteří další účastníci správního řízení sp. S 222/06, odvolání, ve kterém se domáhala zaplacení i úroku z pokuty. O podaných odvoláních rozhodl předseda Úřadu rozhodnutím č. j. UOHS-R163, 189-193/2008/01-3245/2009/310/ADr ze dne 16. 3. 2009 a to tak, že podaná odvolání zamítl a uvedené prvostupňové rozhodnutí potvrdil. V uvedeném řízení o odvolání nebylo shledáno, že by Úřad byl v prodlení s vrácením pokuty, a proto nárok na úrok z pokuty nevznikl. Podaná odvolání bylo tudíž nutné zamítnout.

III. Napadené rozhodnutí a odvolání proti němu

5. Vedle odvolání proti rozhodnutí Úřadu č. j. S 222A/06-13997/2008/850 podala společnost Toshiba dne 26. 8. 2008 žádost o vrácení přeplatku odpovídajícímu úroku z částky

70.762.000,- Kč,- a to za období od 16. 8. 2007 do 20. 7. 2008. O této žádosti rozhodl Úřad rozhodnutím č. j. S S 222A/06-17514/2008/850 ze dne 27. 8. 2008 (dále též „napadené rozhodnutí“) a to tak, že žádost společnosti Toshiba zamítl.

6. Proti rozhodnutí Úřadu č. j. S 222A/06-17514/2008/850 ze dne 27. 8. 2008 podala společnost Toshiba v zákonné třicetidenní lhůtě odvolání, které bylo Úřadu doručeno dne 8. 9. 2008.
7. Společnost Toshiba ve svém odvolání uvedla, že zákonná lhůta k vrácení přeplatku činí podle § 64 odst. 6 ZSDP patnáct dnů a počíná běžet dnem následujícím po původní lhůtě splatnosti přeplatku. Ta uplynula dle Toshiba dne 15. 8. 2007. Podle účastníka řízení tak, počínaje následujícím dnem, vznikla Úřadu povinnost platit zákonný úrok z přeplatku (ze zaplacené pokuty).
8. Účastník řízení dále namítá, že rozhodnutí předsedy je od počátku nezákonné a že Úřad tak zadržoval jeho peněžní prostředky, než došlo ke zrušení rozhodnutí předsedy krajským soudem. Podle účastníka řízení je argumentace správního orgánu prvního stupně v napadeném rozhodnutí nesprávná, neboť by znamenala, že se Toshiba může domáhat náhrady škody vzniklé již správním rozhodnutím podle zákona č. 82/1998 Sb., zatím co úrok z přeplatku by mohla požadovat až poté, co bylo toto rozhodnutí zrušeno.
9. Vzhledem k výše uvedenému společnost Toshiba v odvolání navrhuje, aby předseda Úřadu napadené rozhodnutí změnil tak, že Úřad společnosti Toshiba zaplatí úrok z pokuty, tj. z částky ve výši 70.762.000,- Kč, a to za období od 16. 8. 2007 do dne 20. 7. 2008. Účastník řízení tedy požaduje částku ve výši 11.325.463,66 Kč.

IV. Přezkum napadeného rozhodnutí

10. Podle § 50 odst. 3 ZSDP jsem odvoláním napadené rozhodnutí přezkoumal v rozsahu požadovaném v odvolání, přičemž jsem však nebyl vázán návrhy odvolatele. Na základě svých zjištění jsem dospěl k závěrům, jež jsou uvedeny v následujících částech odůvodnění.
11. Po posouzení napadeného rozhodnutí, k němuž jsem povolán dle § 50 odst. 2 ZSDP, jsem dospěl k závěru, že z níže uvedených důvodů je nutné odvolání společnosti Toshiba zamítnout.
12. Důkladně jsem se zabýval celkovým posouzením předmětné věci i námitkami účastníka řízení obsaženými v podaném odvolání, přičemž jsem primárně zkoumal konkrétní okolnosti vrácení přeplatku na dani, resp. v tomto případě pokutě podle § 64 odst. 6 ZSDP, zejména zda byl Úřad v prodlení s vrácením přeplatku na pokutě společnosti Toshiba, jakož i to, zda jsou naplněny znaky zavinění správce daně.

V. Posouzení věci

Námítka prodlení s vrácením přeplatku

13. Daňovým přeplatkem je dle § 64 odst. 1 ZSDP částka plateb převyšující splatnou daň včetně příslušenství daně. Přeplatek pak vzniká např. v situaci, kdy bylo na splatnou daň zaplacen více, než kolik činila daňová povinnost. V předmětném případě byla na základě pravomocného rozhodnutí předsedy Úřadu č. j. R 059-070, 075-078/2007/01-08115/2007/310 ze dne 26. 4. 2007 společností Toshiba uhrazena pokuta ve výši 70.762.000,- Kč. Právní mocí rozsudku Krajského soudu v Brně sp. zn. 62 Ca 22/2007, tedy dnem 7. 7. 2008, nabyla výše uvedená platba v podstatě charakteru daňového přeplatku, přičemž Úřadu, jako správci daně vznikla v souladu s § 64 odst. 6 ZSDP povinnost vrátit tento přeplatek společnosti Toshiba ve lhůtě 15 dnů. Dnem rozhodným pro počátek běhu této lhůty se stal den nabytí právní moci výše uvedeného rozsudku krajského soudu, resp. podle § 14 odst. 6 ZSDP se lhůta počala počítat od následujícího dne, tj. ode dne 8. 7. 2008. Námítka účastníka řízení, že zákonná 15 denní lhůta k vrácení přeplatku na dani podle § 64 odst. 6 ZSDP počala běžet dne 1. 8. 2007 a nikoliv dne 8. 7. 2008, tak není důvodná.
14. Do okamžiku právní moci shora uvedeného rozsudku krajského soudu měla **platba účastníka řízení charakter pokuty řádně vybrané** Úřadem v rámci plnění jeho povinností vyplývajících z § 2 zákona č. 273/1996 Sb., o působnosti Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže ve znění pozdějších předpisů, a ze zákona o ochraně hospodářské soutěže, v souvislosti s vytvářením podmínek pro podporu a ochranu hospodářské soutěže. Úřad tudíž nezadržoval peněžní prostředky odvolatele bez právního důvodu.
15. Na základě výpisu z účtu Úřadu jsem zjistil, že předmětná částka byla z účtu Úřadu odepsána dne 21. 7. 2008, přičemž uvedená patnáctidenní lhůta určená k vrácení přeplatku na pokutě uplynula až dnem 22. 7. 2008. **K vrácení pokuty tak došlo v zákonné lhůtě**, společnosti Toshiba proto nevznikl nárok na úrok ze zaplacené pokuty.
16. Mám za to, že aplikace § 64 odst. 6 ZSDP tak, jak navrhuje účastník řízení, tedy způsobem, který by zavazoval Úřad přiznávat účastníkům řízení v případě, že jeho rozhodnutí bylo zrušeno soudem, úroky ze zaplacených pokut ode dne jejich zaplacení do dne jejich odepsání z účtu Úřadu, a to ve výši, kterou § 64 odst. 6 stanoví (v předmětném případě ve výši repo sazby stanovené Českou národní bankou, zvýšené o čtrnáct procentních bodů, platné pro první den příslušného kalendářního pololetí) by zcela ochromila fungování Úřadu jako ústředního orgánu státní správy povolaného zákonem k ochraně nenarušeného fungování hospodářské soutěže. Podotýkám, že pokuty ukládané Úřadem za soutěžní delikty by měly plnit jednak funkci preventivní, tak aby od podobného jednání do budoucna odradily sankcionovaného i ostatní soutěžitele, jakož i funkci represivní, měly by být tedy svou výší přiměřené závažnosti protisoutěžního jednání. Tyto funkce však pokuty mohou plnit pouze tehdy, jestliže jsou natolik významné, že se případným porušitelům soutěžních pravidel jejich jednání nevyplatí.
17. V případě, kdyby Úřad musel dopředu kalkulovat s tím, že bude muset účastníkům řízení případně vracet úroky z pokuty, nadto za dobu, jejíž délku není schopen ovlivnit, přičemž soudní přezkum správních rozhodnutí Úřadu je na základě mých zkušeností záležitostí spíše

dlouhodobou, byl by Úřad nucen výrazně snížit výši ukládaných pokut, tak aby byl v rámci schváleného rozpočtu schopen tyto své povinnosti plnit. To vše navíc za situace, kdy v případě zrušených rozhodnutí Úřadu krajským soudem rozhodně nelze hovořit o jeho nekvalitní rozhodovací činnosti. Z pohledu delšího časového období totiž docházím k zjištění, že v případech, kdy rozsudky krajského soudu jsou rušena rozhodnutí Úřadu, často dochází k tomu, že tyto rozsudky krajského soudu jsou posléze rušeny Nejvyšším správním soudem, který dává za pravdu Úřadu.

18. Navíc, pokud by mělo platit výše uvedené o nutnosti platit úrok z prodlení, tato situace by mohla paradoxně vést samotné účastníky řízení k případnému natahování přezkumného soudního řízení správního, neboť by to pro ně znamenalo zhodnocení prostředků ve formě sankčního úroku, který mnohonásobně převyšuje běžně nabízené úroky z vkladů u komerčních bank.
19. K povaze a smyslu ustanovení § 64 odst. 6 ZSDP, ze kterého společnost Toshiba dovozuje svůj údajný nárok na úrok z pokuty, je třeba ještě dodat, že uvedené ustanovení má chránit daňového dlužníka před situací, kdy správce daně zadržuje neoprávněně přeplatek na dani. Ustanovení tak má de facto sankční povahu vůči správci daně, který nevrátí přeplatek v zákonem stanovené lhůtě. Předmětné ustanovení tak míří na situace, kdy správce daně nechce vrátit přeplatek na dani, který daňovému dlužníku po právu náleží; jde tedy o případy, kdy správce daně vědomě, bez zákonného důvodu zadržuje přeplatek na dani. Ve věci vedené shora však nejde o případ, kdy by Úřad nechtěl vrátit přeplatek, ač k tomu byl povinen. Opakovně zdůrazňuji, že částku vybranou na pokutě Úřad vrátil ve lhůtě 15-ti dní ode dne právní moci rozsudku krajského soudu, kterým bylo zrušeno rozhodnutí předsedy Úřadu. Dříve, před nabytím právní moci rozsudku krajského soudu, tuto povinnost Úřad neměl, ba naopak byl povinen pokutu vybrat, případně i vymáhat. Úřad tedy objektivně nemohl vrátit pokutu dříve, než nabyl předmětný rozsudek krajského soudu právní moci, neboť by takovým postupem porušil zákon, jelikož Úřad je povinen vymáhat pravomocně uložené pokuty.
20. Proto nemohu přijmout argumentaci odvolatele, neboť ta by ve svém důsledku znamenala, že Úřad bude v prodlení vždy, bez ohledu na to, zda přeplatek vrátí, jakmile mu dojde zrušující rozsudek krajského soud či nikoliv, a tím pádem by byl vždy povinen platit sankční úrok. Jsem přesvědčen, že úrok z prodlení má své místo v případě, že správce daně zadržuje peněžní prostředky daňového dlužníka neoprávněně, bez právního důvodu. Naopak je-li přeplatek na dani vrácen v zákonem stanovené 15-denní lhůtě, úvahy o sankčním úroku nejsou logické a na místě.
21. Současně však nezpochybňuji případný nárok účastníka řízení na úrok ze zaplacené pokuty, pokud by nebyla vrácena ve lhůtě 15-ti dní od právní moci rozsudku krajského soudu. V daném případě však k prodlení nedošlo (přeplatek na pokutě byl z účtu Úřadu odepsán dne 21. 7. 2008, tedy ve lhůtě 15-ti dní od právní moci předmětného rozsudku krajského soudu, což vyplývá i z odvolání společnosti Toshiba), proto nevznikl účastníku řízení nárok na úrok z pokuty.
22. Znovu zdůrazňuji, že v případě zahájení a vedení správního řízení, jakož i následného vydání rozhodnutí o uložení pokuty za protisoutěžní jednání účastníků řízení sp. zn.

S 222/06, se v žádném případě nejednalo ze strany Úřadu o svévolné či šikanózní jednání, nýbrž o výkon práva uplatňováním prostředků, jež jsou mu zákonem o ochraně hospodářské soutěže výslovně svěřeny a způsobem zcela v souladu se zákonem. Nepovažuji proto za důvodné, aby Úřad byl takto nepřiměřeně sankcionován za jednání, které navíc nepovažuji za jeho pochybení, ale za zcela legitimní výkon práva.

23. S ohledem na zjištěné skutečnosti se tedy plně ztotožňuji se závěry správního orgánu prvního stupně, že Úřad **nebyl v prodlení s vrácením přeplatku** na dani (pokutě) účastníkům řízení a tudíž společnost Toshiba nemá nárok na úrok z pokuty. Postup správního orgánu prvního stupně, když zamítl žádost společnosti Toshiba, byl v souladu s obecně závaznými právními předpisy.

Pojem zavinění správce daně

24. V souvislosti s úvahami o aplikaci § 64 odst. 6 ZSDP považuji za nutné zdůraznit, že toto ustanovení hovoří o *zavinění správce daně*, jakožto předpokladu pro možnost přiznat i úrok z přeplatku na dani. Nejvyšší správní soud v rozsudku č. j. 7 Afs 140/2005-55 konstatoval, že jestliže odvolací správní orgán vydá rozhodnutí, přičemž toto „...*vykonatelné rozhodnutí bude později zcela zrušeno nebo změněno ve prospěch daňového dlužníka*, v tomto případě nelze dospět k jinému právnímu závěru než tomu, že vznik tohoto přeplatku zapříčinil, resp. za použití terminologie daňového řádu zavinil, právě správce daně. Soud tedy ve výše uvedeném případě judikoval, že zavinění vzniku přeplatku správcem daně zakládá vznik nároku daňového subjektu na zaplacení úroku z přeplatku na dani. Zároveň je však zdůrazňován fakt, že správce daně v posuzovaném případě změnil své rozhodnutí **po věcné stránce ve prospěch** daňového subjektu, bez ohledu na to, zda tak učinil k odvolání daňového subjektu nebo proto, že byl vázán právním názorem soudu. V posuzované věci však odvolací orgán po vydání rozsudku sp. zn. 62 Ca 22/2007 krajským soudem své druhoinstanční rozhodnutí **nezměnil po věcné stránce ve prospěch** společnosti Toshiba, nýbrž proti předmětnému rozsudku krajského soudu brojil (brojí) kasační stížností u Nejvyššího správního soudu, když o této stížnosti nebylo doposud rozhodnuto. Mám proto za to, že v tomto případě nelze hovořit o zavinění správce daně, tj. Úřadu.
25. Nadto musím podotknout, že ne každé zrušení rozhodnutí státního orgánu soudem lze považovat za pochybení tohoto orgánu resp. za zavinění ve smyslu § 64 odst. 6 ZSDP. Přes výše uvedené závěry Nejvyššího správního soudu se domnívám, že věc, která je v tomto případě předmětem mého přezkumu, se od situace, kterou posuzoval soud značně liší, právě díky odlišnému charakteru řízení vedených Úřadem, neboť uvedená judikatura se týká výhradně řízení daňového.

Problematičnost aplikace § 64 odst. 6 ZSDP

26. Nad rámec výše uvedeného považuji za nezbytné podotknout, že aplikování příslušných ustanovení ZSDP, a to nejen pokud jde o jeho § 64 odst. 6, na činnost Úřadu při ukládání pokut, je poněkud problematické, vzhledem k specifickému charakteru této činnosti a zjevným odlišnostem od klasického daňového řízení, pro účely kterého byl zákon koncipován především. Obě tyto právní oblasti, tedy daňová a soutěžní, se vzájemně velmi liší v celé řadě aspektů. Primárním cílem daňového řízení je stanovení a vybrání daně tak,

aby nebyly zkráceny daňové příjmy. V případě řízení ve věcech soutěžních je tímto cílem účinná ochrana hospodářské soutěže. Zatímco tedy daň, resp. veškeré povinné, zákonem určené platby do zákonem specifikovaných rozpočtů, jež jsou zahrnovány pod legislativní zkratku „daň“ vyjádřenou v § 1 odst. 1 ZSDP (daně, poplatky, odvody, zálohy na tyto příjmy a odvody za porušení rozpočtové kázně, které jsou příjmem státního rozpočtu, územních rozpočtů či státních fondů nebo Národního fondu) je hlavním předmětem daňového řízení, pokuta uložená ve správním řízení ve věcech soutěžních je pouze jedním z možných nástrojů prosazování soutěžního práva.

27. Odborná literatura specifikuje ukládání a případného vracení pokut udělených správním orgánem fyzickým či právnickým osobám nezohledňuje a ani judikatura správních soudů neposkytuje dostatečné vodítko pro postup Úřadu v takovýchto případech. Dá se říci, že jediným návodem, který byl v této souvislosti poskytnut je rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 7 Afs 113/2004-46 ze dne 20. 1. 2006, který ve svých důsledcích naznačuje, že pokuty ukládané za protiprávní jednání jiné než daňové povahy (v daném konkrétním případě ukládané Policií ČR v blokovém řízení) nejsou podřaditelné pod pojem daň ve smyslu § 1 odst. 1 ZSDP a tudíž ani § 64 odst. 4 nebo 6 ZSDP vůči nim nelze vůbec aplikovat.
28. V této souvislosti pak uvádím, že postup Úřadu, kdy vracel přeplatek na pokutě, opíraje se o § 64 odst. 6 ZSDP, lze považovat de facto za analogický postup podle § 64 odst. 6 ZSDP, neboť zákon o ochraně hospodářské soutěže, ani správní řád, neobsahují, přesný návod, jak postupovat zruší-li soud pravomocné rozhodnutí správního orgánu, na základě kterého již byla zaplacená uložená pokuta. Ustanovení § 64 odst. 6 ZSDP, ačkoliv se týká daňového řízení, jak ostatně vyplývá i z citovaného rozsudku Nejvyššího správního soudu, je svým obsahem nejbližší řešené problematice. Užití ustanovení jiného právního předpisu cestou analogie zákona, je podle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu přípustné, nevede-li takový výklad k újmě účastníka řízení (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 5 Afs 9/2008-328 ze dne 31. 10. 2008 ve věci *RWE Transgas, a.s.*). Pokud by totiž nebylo připuštěno přiměřené užití § 64 ZSDP odst. 6 pro daný případ, znamenalo by to vlastně nemožnost vůbec vrátit zaplacenou pokutu, za situace kdy předmětné pravomocné správní rozhodnutí bylo posléze zrušeno správním soudem.

Odpovědnost státu za škodu

29. Argumentaci odvolatele uvedenou v bodě 5 jeho odvolání považuji za vnitřně rozpornou. Podle zákona č. 82/1998 Sb., o odpovědnosti za škodu způsobenou při výkonu veřejné moci rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem, ve znění pozdějších předpisů, je možné nárok na náhradu škody způsobené nezákonným rozhodnutím, uplatnit pouze tehdy, pokud pravomocné rozhodnutí bylo pro nezákonnost zrušeno nebo změněno příslušným orgánem. Pokud nebylo pravomocné správní rozhodnutí zrušeno příslušným orgánem, je nutné na něj pohlížet jako na existentní a pro účastníky řízení závazné rozhodnutí, vydané v souladu se zákonem. Úvahy o případné škodě způsobené nezákonným rozhodnutím jsou na místě teprve tehdy, když je příslušné rozhodnutí zrušeno. Pod pojem škoda je nutné řadit i nárok na náhradu škody spočívající v nemožnosti dotčeného subjektu disponovat s peněžními prostředky, včetně možnosti je dále zhodnocovat. Nicméně s těži lze dovozovat, že uvedená

škoda odpovídá výši sankčního úroku ve smyslu § 64 ZSPD. V daném případě by musela být škoda stěžovatelem prokázána výše skutečné škody (ušlého zisku).

30. Závěrem uvádím, že má-li společnost Toshiba za to, že Úřad neoprávněně zadržoval její peněžní prostředky, což však vzhledem k výše uvedenému neodpovídá skutečnému stavu věci, může se proti tomuto postupu správního orgánu bránit v souladu s příslušnými ustanoveními zákona č. 82/1998 Sb., o odpovědnosti za škodu způsobenou při výkonu veřejné moci rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem, ve znění pozdějších předpisů.

VII. Závěr

31. Na základě návrhu rozkladové komise a po přezkoumání napadeného rozhodnutí, jakož i jemu předcházejícího řízení v celém rozsahu i nad rámec uplatněných námitek, jsem ze všech shora uvedených důvodů rozhodl tak, jak je ve výroku uvedeno.

Poučení o opravném prostředku:

Proti tomuto rozhodnutí **se nelze** podle ustanovení § 50 odst. 8 zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, ve znění pozdějších předpisů, **dále odvolat**.

Ing. Martin Pecina, MBA
předseda
Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže

Toto rozhodnutí obdrží:

právní zástupce společnosti **Toshiba Corporation**
JUDr. Ivo Janda Ph.D., advokát
AK White & Case
Na Příkopě 8
110 00 Praha 1

Vypraveno dne: viz otisk razítka na poštovní obálce